

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENTA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

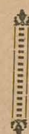
Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentzii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

Fundamentul juridic al reformei electorale de d-l Iuliu Dragomirescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea II*: Casca de Depuneri cu Eugen Keilhauer și altul.

Curtea de apel din București, secțiunea II: Maria Hart cu Hans Hart.

Tribunalul Ilfov, secția I comercială: I. Ghirgiu cu Layoș Arany.
Judecătoria urbană, ocolul Ploești: Petre Demetriade cu Iancu Simionescu.

Bibliografie de S. R.

Fundamentul juridic al reformei electorale

Electoratul este o funcțiune politică, iar nu un drept. Indivizii au un drept anterior legii pozitive, și anume acela de a fi considerați ca cetățeni politici sau, cum spune Aristot, «omul este un animal social», *zoon politikon*¹⁾. Incepând dela germanul Altusius, după cum stabilește Gierke, și până în timpurile noastre, doctrinarii politici consideră pe individ ca făcând parte integrantă din marele suveran, consideră voința lui ca alcătuind voința colectivă a corpului social, numit Stat. Locke, Rousseau, Blakstone, Barclay, Loyseau, și alți cugetători, fiecare cu elementele ce le sunt personale, au format școală, și un corp de doctrină, susținut de o literatură vastă, întemeiază dreptul primar al indivizilor pe conceptul suveranității legale. Suveranitatea, în accepțiunea ei juridică,

«dă, după Esmein, opiniunii publice o forță superioară, o expresie precisă, o valoare juridică, o autoritate legală»²⁾.

Dar pentru a se putea manifesta această voință colectivă, ea se cuvine a fi degajată cât mai clar din haosul voințelor individuale și răzlețe care o alcătuiesc. De aceea conceptul suveranității integrale, trebuie astfel temperat, în înțelesul că dacă toți indivizii fac parte din națiune, Statul, singurul depozitar al suveranității, are obligația să-și organizeze cum crede mai bine dreptul său. În teoria Statului organic, toți indivizii concură la puterea publică direct sau indirect prin electorii cărora Statul le recunoaște capacitatea de a-l reprezenta și cărora el le acordă dreptul civic care funcționează sub numele de electorat.

Electoratul trebuie deci și el organizat. Dela organizarea cea mai bună a sufragiului politic atârână și o mai dreaptă afirmare a voinței colective, pe care o posedă corpul suveran. Chiar dacă corpul electoral este împărțit în mai multe colegii sau secțiuni, ele aleg însă în numele națiunii întregi. Sau acei cari au o egală vocațiune la sufragiul electoral sunt fracționați în mai multe grupuri, fie după interese, fie după cultură, fie după avere, fie după profesiune, dând astfel diferite reprezentări: reprezentarea profesională, cenșitară, a intereselor, etc., după concepțiunile legiuitorilor și după nevoile naționale. În contra și pentru aceste feluri de organizare a sufragiului

1) Aristot: *La politique*.

2) A. Esmein: *Droit constitutionnel*, Paris, 1906.

electoral sunt numeroase obiecțiuni, păreri și doctrine. Care este sistemul electoral cel mai drept, care este cel mai conciliabil cu principiul suveranității? Totul atârnă de împrejurări, totul variază.

Am spus că sufragiul politic este o funcțiune iar nu un drept. Aceasta însemnează că depozitarul suveranității este Statul, iar nu individul, și prin urmare intră în căderea legiuitorului de a stabili condițiunile pe care trebuie să le îndeplinească individul pentru a exercita funcțiunea electorală. Profesorul Duguit, arată că «oricărui individ trăind în societate i se recunoaște un drept individual, superior oricărei legi pozitive, impunându-se legislatorului, dreptul de cetățean. Nu este dreptul de a vota; este dreptul de a fi recunoscut ca parte integrantă din națiune, singura titulară a drepturilor publice; și cetățeanul nu poate să voteze decât dacă legislatorul îi conferă această funcțiune»³⁾.

Prin urmare, atârnă de înțelepciunea și de voința legislatorului de a acorda funcțiunea electorală cetățenilor care au vocațiune, a mări masa electorilor sau a restrânge numărul lor, după împrejurări. Legislatorul trebuie să cumpănească bine care sunt interesele națiunii și să caute printr'un simț politic special să degajeze cât mai mult voința reală a acestei națiuni care să se afirme în mod folositor pentru colectivitatea etatică în Adunările reprezentative, fie prin alcătuirea legilor ordinare, fie prin modificările sau revizuirile constituționale în țările care practică regimul constituțiunilor rigide. Fiind deci o funcțiune, electoratul nu poate să fie înstrăinat și cetățeanul nu poate să renunțe la exercitarea acestei funcțiuni. Pentru aceasta, în Belgia și în alte state americane, s'a stabilit *obligativitatea votului*, care rezultă din chiar natura sufragiului politic. Legiuitorul mai poate să aibă în vedere anumite capacități, după împrejurările și interesele națiunii și să acorde funcțiunea electorală numai unui anumit număr de cetățeni; sau în țările care practică sufragiul universal, legiuitorul poate să acorde indivizilor capabili, prin cens, cultură, etate sau alte însușiri civice, *volul plural* care se practică în Belgia și care este foarte juridic.

Din chiar definițiunea electoratului și din caracte-

terul său de funcțiune politică rezultă că conceptul sufragiului universal aplicat în mai toate țările democratice este neîntemeiat. A acorda tuturor indivizilor, fără nici o deosebire, exercițiul politic al electoratului, înseamnă că se consideră electoratul un *drept* iar nu o *funcțiune*. Și de aci o mulțime de inconsecințe. În teoria sufragiului universal, toată suflarea omenească, fără deosebire, numai să facă parte din corpul organizat, are exercițiul politic. Femeile ca și minorii, în regimul votului universal, ar trebui să concure la manifestarea voinței suverane (femeile votează în statul american Wyoming⁴⁾).

Electoratul fiind astfel un drept natural și ca atare neputându-se aliena, incapacitățile create de lege în ce privește condamnații la pedepse infamante, nu cadrează cu natura sa. Servitorii, cerșetorii și vagabonzii ar trebui să-și exprime și ei voința politică. Este inadmisibil. De aceea remarcăm o mulțime de oscilațiuni doctrinale în țările care au adoptat sufragiul universal.

Adunarea Constituantă a Franței a împărțit pe cetățeni în două categorii: în *cetățeni activi*, cari au exercițiul funcțiunii electorale, și în *cetățeni pasivi*, cari nu au acest exercițiu. Prin decretul din 1792, suprimându-se deosebirea de mai sus, se acordă în mod quasi-universal tuturor francezilor de 21 ani, cari trăesc din produsul muncii lor și cari nu sunt în stare de slugărie, sufragiul electoral. Constituția din 24 Iunie 1793, adoptă sufragiul universal și direct. Constituția din anul III, stabilește sufragiul restrâns și indirect, pentru acei cari îndeplinesc anumite condițiuni de domiciliu și cari plătesc o contribuțiune directă funciară sau personală. Sufragiul universal fără cens se reface prin constituția din anul VIII. Napoleon prin Senatul-consuit din anul X, 16 Thermidor, stabilește sufragiul de două grade. Charta din 1814, restrânge încă acest drept, la acei cari plătesc o contribuție directă de lei 300 cel puțin și cari au treizeci de ani împliniți. În 1830, se menține regimul cenșitar; în sfârșit, în 15 Martie 1849, sufragiul universal a fost definitiv introdus în Franța.

Dar în România a cărei existență atârnă de marile sale interese agrare, trebuie să se caute și să se stabilească cu dibăcie, și mai înainte de toate, dacă

3) Duguit: *Droit constitutionnel*, 1907.

4) Bryce: *La republique américaine*, vol. II.

clasa socială căreia i se mărește numărul de electori, cu tendință spre sufragiu universal, are sau nu are capacitate politică îndestulătoare. «A da drept de reprezentare unei clase care nu are maturitate politică suficientă nu 'i va fi de nici un folos, spune Orlando⁵⁾, pentrucă ea nu va ști să se servească de el. Mai mult încă, va rezulta un adevărat pericol pentru viața publică». Reprezentanții unei asemenea clase sociale, covârșitori în număr, vor legifera cu ușurință împotriva marelui industrie și a proprietății capitaliste, care sunt fundamentele unui stat monarhic în alcătuirea sa juridică, economică și politică, vor stabili impozite fiscale exasperante și vor aduce fără îndoială ruina unei țări agricole ale cărei curenți economice sunt stabilite pe cea mai largă funcționare socială a proprietății individuale.

Sufragiu universal funcționează în Germania, însă nu direct, ci la două grade, asigurând preponderența claselor avute, în Elveția, în Grecia, în Statele-Unite, în Belgia și aiurea. În Austria funcționează pe lângă vechile curii și o curie nouă, aceea a sufragiului universal, care trimite în Parlament 72 deputați.

Cu toate că considerăm din toate punctele de vedere sufragiu universal ca funest pentru economia națională a unei țări ca România, suntem departe de a afirmă că sufragiu universal este pornit din o concepțiune socialistă sau anarhistă. Din potrivă, este o instituție burgheză de care burghezii abuzează politicește. Anarhiștii au alte mijloace de luptă și ei numesc buletinul de vot „arma lașilor“. Marx îl combate. Ba încă scriitorii socialiști reeditând argumentele ce am invocat mai sus, cu excluderea femeilor dela exercițiul drepturilor politice, consideră că este foarte imperfectă organizarea sufragiului universal în țările care l'au adoptat.

Sufragiu universal este deci departe de a da icoana voinței naționale, a opiniei și intereselor publice.

În Franța, de pildă, cu tot sufragiu universal, preponderența politică o are tot aristocrația burgheză și proprietară. Zece milioane de alegători își impun voințele lor celorlalte douăzeci și opt milioane de indivizi care nu votează⁶⁾.

5) V. E. Orlando : *Principes de droit public et constitutionnel*, Paris 1902.

6) Saripolos : *La démocratie et l'élection proportionnelle*, 1899, I, pag. 398.

Negreșit, -și actualul sufragiu cenșitar este tot așa de departe de a coresponde necesității reale a țării. Când minoritățile pot deveni cu ușurință majorități, este injust ca aceste minorități, în regimul majoritar actual, să nu aibă niciun ales în Adunarea reprezentativă. Găsim o ameliorare a stării de lucruri în instituțiunea *elecțiunii proporționale* cu *reprezentarea minorităților* care a funcționat altădată în Anglia și actualmente în Argentina, în Belgia, în cantoanele Fribourg, Neuchâtel, Zug și Tessin, în Serbia. Este așa numitul sistem Massau după numele inventatorului său. Un număr de locuri este atribuit unei regiuni : sunt 50.000 alegători, de pildă, și 10 locuri ; se împarte 50.000 cu 10 și câtul de 5.000 este cifra cu care reprezentanții se aleg.

În Anglia a funcționat sistemul lui Hare din 1867, stabilit tot pe cătimea electorală ; el a fost suprimat din cauza complicațiunii lui, prin *Representation of the people Act* din 1867 și Balfour, care apără votul imperfect, devenit *leader* al Camerei comunelor, nu a încercat să-l restabilească.

Klōti, în cartea sa, *Die proportionalwahl in der Schweiz*, combate unanimitatea parlamentară și omogenitatea guvernului colectiv. „Adevăratul ideal, spune Klōti, constă în faptul de a alcătui guvernul dintre cei mai buni și dintre cei mai virtuși. Părerea după care un guvern neomogen nu poate să-și îndeplinească misiunea în mod convenabil, pentrucă membrii cari aparțin minorităților, împiedică prin opozițiunea lor unitatea și spiritul administrațiunii, a fost deja desmințită prin practică. Aproape toate guvernele colective ale cantoanelor noastre și ale confederațiunii sunt ceeace se numește *guverne mixte* (*gemischte Regierungen*) și ele funcționează mai bine decât cele omogene.

Dar chestiunile ce am atins sunt susținute, cercetate și dezbătute într'o literatură întregă. Noi le-am enunțat numai cu ocaziunea reformelor ce proiectează guvernul român, reforme constituționale care dacă nu vor fi întemeiate și în mod juridic stabilite, nu vor aduce decât confuziune politică, decât perturbare economică, decât vijelie socială. Să ne ferim de loviturile de stat.

Iuliu Dragomirescu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 21 Ianuarie 1914

Președința d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Cassa de Depuneri cu Eugen Keilhauer și altul

POPRIRE. — EFECTE. — TERȚIU POPRIT. — PLATA SUMEI POPRITE.
— ART. 460 PR. CIV.

Dacă poprirea are de efect principal ca din momentul efectuării ei să facă pe terțiul poprit răspunzător față de creditorul popritor de plata sumei poprite ce ar face-o către alții, această răspundere nu poate să oblige pe terțiul poprit la o a doua plată și către creditorul popritor decât atunci când prima plată a sumei poprite s'a făcut în realitate în paguba drepturilor acestuia, astfel că terțiul poprit are tot dreptul de a se opune la validarea poprirei, opunând creditorului popritor excepțiunile pe care i le-ar fi putut opune creditorii pe cari i-a plătit prin liberarea sumelor poprite.

No. 15. — Respins recursul făcut de Cassa de depuneri, consemnațiuni și economie, contra sentinței tribunalului Ilfov, secția I comercială, No. 1405 din 1913, în proces cu Eugen Keilhauer și altul.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. Marinescu.

S'au ascultat d-l avocat N. G. Saita, din partea recurentei, în dezvoltarea motivelor de cassare; intimatul prezent în combateri, și d-l procuror-general Sc. Popescu în concluziuni.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor de casare :

«Violarea art. 733 și urm. c. civ., a art. 460 din codul de procedură civilă combinat cu 1096 c. civ., 1 și 2 din legea organică a Cassei de depuneri și consemnațiuni, exces de putere și nemotivare. Pe recipisa No. 62469 din 1912; în valoare de 62.300 lei, efecte, făcând parte din activul succesiunii defunctului Albert Keilhauer și fără a ține în seamă că activul acestei moșteniri se împărțea înaintea onor. tribunal Ilfov, secția I, d-l M. Oberländer face poprire în mâinele noastre, poprire care a fost validată de d-l judecător de ocol I București. Am făcut apel și am dovedit tribunalului că întreaga sumă de 62.300 lei efecte a fost distribuită de tribunalul Ilfov, secția I, moștenitorilor, înlăturând poprirea făcută de d-l M. Oberländer, a cărui poprire era făcută prea târziu, după ce debitorul său vânduse partea sa de moștenire unui terțiu, N. C. Ghindășanu. Cu

toate acestea tribunalul comercial Ilfov, secția I, ne respinge apelul și cu adevărat exces de putere ne obligă a plăti suma de 500 lei cu procente și cheltueli d-lui M. Oberländer, reformând jurnalul cu No. 5381 din 1913, al tribunalului Ilfov secția I, singur în drept a regula succesiunea defunctului Albert Keilhauer conform art. 733 cod. civil și următorii. Mai mult decât atât, tribunalul se face vinovat și de violarea principiilor înscrise în art. 460 din codul de procedură civilă, art. 1906 din codul civil și 1 și 2 din legea organică a Cassei de depuneri și consemnațiuni, atunci când validează o poprire făcută în mâinele noastre pe o avere care era, împreună cu recipisa constatatoare, în administrarea tribunalului Ilfov secția I, și căruia nu puteam noi refuza liberarea averii succesoriale, conform principiilor indicate. Iar când înlătură actele ce 'i-am prezentat și mijloacele noastre de apărare numai pentru considerațiunea că, în momentul efectuării popririi, Cassa de depuneri era detentora sumei și a luat notă de poprirea ce i se făcea, tribunalul lasă sentința sa absolut nemotivată».

Având în vedere că, din sentința adusă în recurs, se constată că făcându-se poprire de creditorul M. Oberländer, pentru suma de 500 lei, pe suma cuvenită debitorului său Eugeniu Keilhauer din recipisa Cassei de depuneri și consemnațiuni No. 62469 din 1912, și poprirea fiind validată prin cartea de judecată No. 4831 din 1913, a judecătoriei ocolului I București, Cassa de depuneri a făcut apel înaintea tribunalului Ilfov, secția I comercială ;

Că, pentru invalidarea popririi, Cassa de depuneri a invocat la tribunal că întreaga sumă din recipisa pe care s'a făcut poprirea, a liberat-o pe baza adresei tribunalului Ilfov secția I, arătată în petiția de apel, persoanelor indicate în acea adresă și astfel nemai deținând nici o sumă din zisa recipisă, nu mai poate fi loc la validarea poprirei ;

Că, tribunalul a respins acest apel pe motiv că de oarece în momentul efectuării poprirei avea în depozitul său suma poprită, Cassa de depuneri nu mai putea să libereze altei persoane suma poprită decât dacă s'ar fi desființat poprirea ; că, întrucât poprirea n'a fost desființată, Cassa de depuneri este ținută să plătească creditorului popritor suma poprită ;

Considerând că, dacă poprirea are de efect principal, ca din momentul efectuării ei să facă pe terțiul poprit răspunzător față de creditorul popritor, de plata sumei poprite ce ar face-o către alții, această răspundere nu poate să oblige pe terțiul poprit la a doua plată și către creditorul popritor, decât atunci când prima plată a sumei poprite s'a făcut în realitate în paguba drepturilor acestuia, căci ar fi cu

totul ilogic ca singura imprudență a terțiului poprit, d'a fi plătit altuia decât creditorului popritor suma poprită, să poată profita acestuia într'atât, în cât să'l facă a câștiga drepturi pe care nu le-ar fi avut dacă terțiul poprit ar fi păstrat în mâinele sale banii popriți; că, prin urmare, nu se poate tăgădui terțiului poprit dreptul d'a se opune la validarea popririi, opunând creditorului popritor excepțiunile pe care le-ar fi putut opune creditorii pe cari 'i-a plătit prin liberarea sumelor poprite;

Considerând că, așa fiind, Cassa de depuneri ar fi putut de sigur să ceară cu succes tribunalului să invalideze poprirea în discuțiune, dacă ar fi invocat și justificat acelei instanțe că suma poprită să găsia cedată în momentul efectuării popririi, cum pretinde în susținerea motivelor de recurs; că, întrucât însă nu rezultă din sentința adusă în recurs că s'ar fi invocat la tribunal, de Cassa de depuneri, un asemenea motiv în opunerea sa la validarea popririi, ci numai să s'a mărginit a zice că a liberat suma poprită în urma unei adrese a tribunalului regulator al succesiunii decedatului Keilhauer, autorul debitorului poprit, — într'un asemenea caz nu se poate aduce nici o critică temeinică hotărârei suptă recursului, deci recursul este neîntemeiat și cată a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 15 Ianuarie 1914

Președința d-lui Fr. Papp, președinte

Maria Hart cu Hans Hart

EXECUȚIE PROVIZORIE. — APEL. — SUSPENDARE. — ART. 338 PR. CIVILĂ.

ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE. — CITAREA ERONATĂ A UNUI TEXT DE LEGE — DACA ATRAGE NULITATEA CEREREI.

1° Deși potrivit dispozițiilor art. 338 pr. civilă, cererea de suspendare trebuie făcută deodată cu introducerea apelului și din aceste dispozițiuni ar reeși că legiuitorul a voit să subordoneze validitatea cererei condițiunei de a fi introdusă deodată cu apelul, totuși de aci nu rezultă că o asemenea cerere ar urma să fie respinsă ca tardivă pe motivul că a fost dată după intro-

ducerea apelului, destul numai ca să fi fost făcută înăuntrul termenului de apel și înainte de orice judecată asupra apelului.

2° Faptul citării eronate a unui text de lege nu poate fi un motiv de nulitate a cererei însăși întrucât partea deslușește în ședință care este textul de lege al cărui înțeles și întindere înțeleg să discute.

No. 4. — Respins incidentul ridicat de intimata Maria Hart, asupra apelului făcut de Hans Hart, contra sentinței civile No. 702 din 1913, a tribunalului Ilfov, secțiunea II.

S'au ascultat d-l avocat Al. Bilciurescu, în susținerea incidentului; d-l avocat Al. Cerban, din partea apelanului, în combateri.

Curtea,

Având în vedere incidentul ridicat de intimata Maria Hart, prin avocatul său, de a se respinge cererea de suspendarea executărei sentinței tribunalului ca tardivă, nefiind făcută în conformitate cu dispozițiile art. 338 al. II pr. civilă, și ca inadmisibilă fiind făcută în baza art. 401 pr. civilă;

Având în vedere că, de fapt, se constată că cererea de suspendare a executărei a fost în adevăr făcută a doua zi după declarațiunea de apel; că, conform dispozițiilor art. 338 pr. civilă, cererea de suspendare trebuie făcută deodată cu introducerea apelului; că, dar, după litera legii ar urma ca această cerere să fie considerată ca tardivă;

Având în vedere că, deși în materie de procedură termenile sunt îngădirea necesară pentru a curma perpetuarea proceselor, din care cauză ele trebuiesc observate sub sancțiunea de a nu mai putea exercita dreptul însuși, totuși în specie, nu poate fi vorba de un termen care ar fi fost nesocotit, căci nimeni nu contestă că cererea a fost introdusă înăuntrul termenului de apel, dar de o condițiune sub care legiuitorul permite a se deduce în apel, înainte de judecata fondului, un capăt de cerere tranșat prin sentința ce s'a apelat, și care nu poate prin natura sa, să aștepte soluțiunea asupra fondului; că, dar, trebuie a se cerceta dacă aceasă condițiune este atât de hotărâtoare în spiritul legiuitorului, încât nerespectarea ei întocmai trebuie să determine anularea dreptului însuși;

Considerând că, din spiritul textului citat, nu pare a reeși că legiuitorul ar fi voit să subordoneze validitatea cererei condițiunei de a fi introdusă deodată cu apelul, căci ceea ce răsare din cuprinsul acelu articol este că cererea de suspendare pentru a fi admisibilă, trebuie să fie neapărat precedată de un apel asupra fondului; că ea însăși trebuie introdusă în termenele obișnuite de apel și înainte de orice judecată asupra apelului, condițiuni care au rațiunea lor juridică, căci nu se poate înțelege cerere de suspendare a execuției provizorie fără să existe motive de nemulțumire contra fondului însuși și, în fine, ar fi intolerabil ca cineva care n'a găsit de cuviință să se plângă înăuntrul termenului obișnuit de apel contra execuției provizorie, să mai poată întârzia judecata apelului, introducând oricând o asemenea cerere; că, în fine, din contra nu există nici o sancțiune juridică care să justifice sancțiunea inadmisibilității unei cereri de suspendare, numai pentru motivul că a fost dată a doua zi după formarea apelului, deși înăuntrul acestui termen;

Considerând că, în primul său aliniat, art. 338 se ocupă de apelul contra execuției provizorii admisă de prima instanță, iar în cel de al doilea de apelul contra respingerei acestei cereri; că, pentru acest din urmă caz, legiuitorul nu mai prescrie condițiunea ca partea să facă cererea deodată cu apelul, dar numai «înainte de judecata asupra apelului»; că, întrucât nu poate exista deosebire pentru exercitarea dreptului de apel între cazul când prima instanță a admis și între acel în care a respins încuviințarea execuției provizorii, este evident că din modul însuși de redactare al acestui al II-lea aliniat, reese că intențiunea legiuitorului nu a fost de a sancționa prin nulitate neobservarea dispozițiunei care face obiectul discuțiunei de față, căci altfel ar fi reprodus și pentru acest al doilea aliniat aceeași dispozițiune, accentuând astfel necesitatea îndeplinirii acelei condițiuni;

Considerând că nici o nulitate nu poate să existe fără o cauză juridică care să justifice necesitatea ei; că, de asemenea, nu este îngăduit nici judecătorului de a creia decăderi atunci când ele nu sunt expres prevăzute de lege; că, dar, din acest punct de vedere incidentul de tardivitate, ridicat de Maria Hart prin avocatul său, cată a fi respins ca neîntemeiat;

Considerând că, în al doilea rând, s'a obiectat că

prin cererea sa Hans Hart, a cerut suspendarea executării întemeindu-se pe dispozițiunile art. 401 pr. civilă, iar nu pe acele ale art. 338;

Având în vedere că, faptul citărei eronate a unui text de lege nu poate fi un motiv de nulitate a cererei însăși; că, prin debaterile orale urmate, pârâta Maria Hart, s'a putut desluși asupra naturei cererei lui Hans Hart, și s'a apărut asupra acestei cereri, discutându-se tocmai întinderea și înțelesul dispozițiilor cuprinse în art. 338 pr. civilă; că, astfel fiind, și acest incident cată a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Em. Miclescu, respinge.

Semnați: Fr. Papp, G. Mavrus, A. Procopiu, Em. Miclescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA 1 COMERCIALĂ

Audiența dela 11 Noembrie 1913

Președința d-lui C. G. Rătescu, prim-președinte

I. Ghirgiu cu Layoș Arany

EXECUȚIUNE. — SENTINȚĂ DATĂ ÎN MATERIE CAMBIALĂ. — CONTESTAȚIUNE. — ART. 349 C. COM.

Dispozițiunile art. 349 cod. comercial, se aplică nu numai când ne aflăm în fața unei acțiuni principale cambiale, dar și când e vorba de executarea ce se face în temeiul unei sentințe dată în materie cambială.

Astfel fiind, faptul că debitorul contestator are intentat proces în anularea cambiei, nu poate suspenda executarea sa la plata acestei cambii pe baza hotărârei obținută de intimat contra sa, și urmează ca exercitându-și drepturile sale în acea acțiune și valorificându-și-le prin o hotărâre judecătorească rămasă definitivă să o pună la rândul său în executare contra intimatului.

No. 1669. — S'au ascultat d-nii avocați Al. Flechtmacher și I. Birenberg din partea contestatorului, lipsind intimatul.

Tribunalul,

Asupra contestației făcută de inginer C. Ghirgiu prin petițiunea înregistrată la No. 50853 din 1913, în contra executării sentinței acestui tribunal cu No. 1342 prin care confirmă cartea de judecată No. 1019 din 1911, a jud. ocol. 6 urban din București și prin care numitul contestator este obligat față de intimatul Layoș Arany la plata sumei de 1500 lei cu

procente legale dela 20 Mai 1911, până la achitare, pe baza unei cambii, plus 30 lei cheltueli de judecată ;

Având în vedere susținerile orale ale contestatorului și lucrările din dosar ;

Având în vedere că, contestatorul invoacă ca motive de contestație faptul că pentru cambia pe baza căreia s'a dat hotărârea pusă în executare, a făcut proces în anularea ei, ca fiind deținută fără cauză de intimatul Layoș Arany, și că, și acesta la rândul său, a făcut acțiune ordinară contra sa, prin care cere, între altele, și plata sumei cuprinsă în sus zisa cambie ;

Că, ambele aceste procese se găsesc pendinte înaintea acestui tribunal și cere suspendarea executării zisei hotărâri cambiale până la tranșarea acelor procese, când se va rezolva și chestiunea dacă acea cambie este sau nu fără cauză ;

Considerând că, după dispoziția art. 349 cod. com. excepțiunile personale nu pot întârzia condamnarea debitorului la plata cambiei, decât dacă ele sunt lichide și de o grabnică soluțiune ;

Considerând că, dispozițiunea așa cum e reproducă în art. 349 citat, fiind concepută în termeni restrictivi, din ea rezultă că iscăbind o cambie, debitorul se supune la plata ei fără întârziere, și dar consecința este că dacă dânsul are de invocat excepțiuni cum ar fi de exemplu lipsa de cauză a cambiei, etc., care nu sunt însă de o grabnică soluție, ele nu pot întârzia executarea sa la plată, rămânând rezervată judecata lor ulterioară pe calea separată ordinară ;

Considerând că nu se poate susține că, în speță, fiind vorba de o contestațiune la executarea unei sentințe, acest principiu nu și-ar putea avea aplicațiunea, căci executarea se face pe temeiul unei sentințe dată asupra unei acțiuni cambiale, la care are a se aplica aceleași dispozițiuni prevăzute pentru acțiunile principale cambiale ;

Că, a se admite contrariul, ar însemna să se eludeze cu totul caracterul circulator al cambii, din moment ce plata ei se suspendă cu ocazia executării de către debitor, pe aceleași excepțiuni pe care legiuitorul nu le-a admis la judecarea acțiunii cambiale decât cu condițiunea expresă ca ele să fie lichide și de grabnică soluție, de unde rezultă că intențiunea sa a fost ca cambia să fie monedă și întreruperea circulațiunei ei să nu fie posibilă pe excepțiuni care ar întârzia însăși plata ;

Că, dar, față de aceste considerațiuni, simplul fapt că debitorul contestator inginer C. Ghirgiu, are intentat proces în anularea cambiei, nu poate suspenda executarea sa la plata acestei cambii, pe baza hotărârei obținută de intimatul Layoș Arany contra sa, ci urmează ca exercitându-și drepturile sale în acea

acțiune și valorificându-și-le printr'o hotărâre judecătorească rămasă definitivă să o pună la rândul său în executare în contra numitului intimat ;

Că, asemenea și faptul că intimatul prin acțiunea ordinară ce a intentat în contra contestatorului ar pretinde între altele suma de 40 mii lei costul unui material furnizat în care intră și suma de 1.500 lei prevăzută în cambia pe baza căreia a obținut hotărârea pusă în executare, deci că pentru această sumă reclamantul l'ar fi acționat de două ori, nu poate iarăș a suspenda executarea, întru cât contestatorul n'are decât să opună plata sus zisei sume cu ocaziunea acelu proces, cu care ocaziune, dacă ar fi așa, pretențiunile reclamantului dela început ar fi reduse cu suma plătită de contestator.

Că, așa fiind, din toate aceste puncte de vedere contestația de față devine nefondată și cată a o respinge.

Pentru aceste motive, respinge ca nefondată contestația.

Semnați : Const. G. Rătescu, Em. Văcăreanu.

JUDECĂTORIA URBANĂ, OCOLUL PLOEȘTI

Audiența dela 1 Noembrie 1913

Jude-ajutor d-l I. C. Apostolescu-Văleanu

Petre Demetriade cu Iancu Simionescu

ANCHETA ÎN FUTURUM. — COMPETENȚĂ. — JUDECĂTORII DE OCOALE.
— ART. 66 BIS PR. CIVILĂ.

Numai tribunalele care au o competență nelimitată pot ordona efectuarea unei anchete *in futurum*, iar nu și judecătoriile de ocoale, pentru că neputându-se ști dinainte valoarea procesului viitor, în vederea căruia se cere ancheta, s'ar da astfel dreptul judecătorului de a administra dovezi într'un proces ce ar excede competența sa.

Judecata,

Asupra incidentului ridicat de părât :

Considerând că dispozițiunea art. 66 din procedura civilă, referitoare la ancheta in futurum, are de scop ca, mai înainte de intentarea unui proces, să se poată furniza dovezi cari ar putea dispărea ;

Având în vedere că, potrivit art. 27 din legea judecătoriilor de ocoale, competența acestei jurisdicțiuni, în materie civilă, este limitată : în primă și ultimă instanță până la valoarea de 300 lei, inclusiv capital și procente reclamate, și cu drept de apel

până la valoarea de 3.000 lei, inclusiv capital și procente reclamate;

Considerând că neputându-se ști dinainte valoarea procesului viitor, în vederea căruia se cere ancheta, s'ar da astfel dreptul judecătorului de ocol de a furniza dovezi într'un proces ce ar excede competența sa;

Că, din însăși cuprinsul art. 66 pr. civilă, rezultă că numai tribunalele, care au o competență nelimitată, pot ordona asemenea anchete; de oarece citatul text, în partea finală, arată că cererea se va adresa judecătorului competente, potrivit art. 58 și urm. din procedura civilă, care este sub capitolul privitor la competența *ratione personae vel loci* a tribunalelor de județ;

Considerând că legea pentru judecătoriile de ocoale, care sunt jurisdicțiuni extraordinare, ne prevăzând nici un text referitor la ancheta *in futurum* decât numai dispoziunea din art. 84, după care judecătorul poate încuviința odată cu intentarea acțiunii, mijloace de dovadă, urmează deci că această jurisdicțiune este incompetentă și *ratione materiae* a încuviința cererea de față;

Că, așa fiind, ea este rău îndreptată înaintea acestei instanțe și ca atare urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge ca rău îndreptată înaintea acestei instanțe, cererea.

Semnat: I. C. Apostolescu-Văleanu.

BIBLIOGRAFIE

La Propriété paysane roumaine et l'égalité du partage successoral, par Mircea Angheliescu, docteur en droit de l'Université de Paris. 1 vol. în 8, Arthur Rousseau, editeur. Paris, 1913.

Uvrăgiul sus anunțat este o lucrare foarte meritorie pe care d-l Mircea Angheliescu a prezentat-o Facultății din Paris ca teză de doctorat. Ea a fost primită cu elogii și reținută, ceea ce este un semn de distincțiune pentru lucrările de valoare.

Chestiunea proprietății țărănești în România și principiul împărțelii moștenirilor este un subiect atrăgător și de actualitate acum când repartiția proprietății rurale este la ordinea zilei. D-l Angheliescu îl tratează cu toată amplexarea cuvenită, pornind dela origina proprietății țărănești și urmărind toate transformările operate până în timpul de față. În a doua parte se ocupă de regimul succesoral și de transmisiunea ereditară a proprietății țărănești.

Abordând chestiunea reformelor ce sunt reclamate în interesul clasei țărănești, autorul se ocupă în prealabil de problema de a se ști care din cele trei feluri de proprietate: mare, mijlocie sau mică, este mai necesară progresului Statului, sau dacă toate sunt necesare în acelaș grad. Importanța acestor diferite feluri de proprietăți nu poate fi apreciată după întinderea terenurilor, căci aceasta nu este o măsură comună în toate regiunile; ceea ce fixează limitele lor este mai cu seamă importanța exploatărei agricole, care beneficiază de toate mijloacele sale, precum capitalul, natura produselor și productivitatea solului.

Autorul recunoaște necesitatea mării proprietăți din punctul de vedere al prosperității generale, dar condamnă latifundiile care depășesc cuantumul unei întinderi raționabile; acestea din urmă tind a dezorganiza constituția societății prin acumularea de forțe puternice, care suprimând orice libertate, suprimă individul, prin aservirea lui.

Mica proprietate are calități multiple pe care autorul le scoate în relief. Ea este însă neîndestulătoare. Sunt încă câteva sute de mii de capi de familii cari nu au pământ sau cari nu posedă decât întinderi de o jumătate, unu, două, chiar trei hectare, insuficiente pentru întreținerea unei familii. Ar trebui să ajungem la o proprietate generală de cel puțin 5 hectare, după principiul legii din 1908 pentru înființarea Casei Rurale. Aceste cinci hectare ar trebui să formeze o unitate agricolă care să se menție.

De unde să se ia pământul necesar în acest scop? Autorul arată tot ce s'a făcut pe cale legislativă în această privință și măsurile propuse pentru formarea unei proprietăți țărănești. Trecând la cauzele care contribuie la distrugerea acestei proprietăți, între care cea dintâi este împărțeala, analizează principiile legislative ale codului civil român, referitoare la partajul succesoral, care se opun la o bună organizare socială a miciei proprietăți țărănești.

Pentru a remedia situația actuală, d-l Angheliescu propune soluția următoare:

Crearea unui bun de familie, cum există în Englitera, Austro-Ungaria, Elveția, Germania și Statele-Unite din America, limitat la o întindere oarecare, inalienabil, in-sezisabil, care să nu poată fi arendat decât pentru perioade scurte, indivizibil și transmisibil unui singur copil, după normele ce propune.

Autorul dezvoltă pe larg această idee, analizând dispozițiunile codului în materie de transmisiune a proprietății prin moștenire și indicând modificările ce s'ar putea adopta.

Debutul tânărului jurisconsult este foarte frumos și succesul său din cele mai bine meritate.

S. R